

ВЕСЕЛИТЪ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА ДВЕ БЪЛГАРЧЕТА

Миналият път ви бѣхъ зараз-
правялъ за гарджето, което Пѣйчо
и Дуньо бѣха донесли отъ Търно-
во. Едно черно, лѣскаво гардже
бѣ то, съ две бѣли пера на дѣс-
ното крило.

Когато за прѣвъ път Дуньо ни
го показва, чичовъ Насьо го попи-
та, защо му е туй гардже. А той,
безъ да каже дума, стана и хвърли
високо гарджето. То шумно разма-
ха криле и кацна на старата круша
задъ Хаджи Михалаковата кжща.
После Дуньо грабна калпака си и
го запрати въ въздуха.

Гарджето, което до това време
въртѣше глава и се озѣрташе, ка-
то видѣ калпака, стрелна се, сгра-
би го съ остритѣ си нокте и като
се изви надъ главитѣ ни, сви кри-
ле надъ Дуньо и сложи калпака
на главата му. После кацна на ра-
мото му и весело заграка.

— Браво, моето момче! — похва-

ли го Дуньо и го помилва по лѣс-
кавата перушина.

И още много други нѣща знае-
ше това гардже, ала нѣма късметъ
да живѣе. Баба Калуда си взе грѣхъ
на душата и го уби.

— Защо? — запитахме учудени ние.

— Ще ви кажа. Зло бабичище
бѣше тази баба Калуда. Отъ ста-
ростъ бѣше изкуфяла, а отъ ски-
тане по горитѣ билки да бере —
сѣвсемъ бѣше подивѣла. Живѣеше
до Дуньови. Единъ порутенъ плетъ
ги дѣлѣше. Завираще се въ една
схлупена и запустѣла кжщурка, по-
крита съ позеленѣли плочи. Дворѣтъ
ѣ бѣше разграденъ и втѣналъ въ
едѣръ буренякъ, дето се вждѣха
жаби и слѣпоци. Задъ кжщурката
ѣ имаше нѣколко криви диви сливи,
а отпредъ — една череша-самора-
стка. Млада череша бѣше, ала баба
Калуда продаваше отъ нея по сто
оки сушени череши.